

PREKMURJE

- PODOBA

PANONSKE

POKRAJINE

STR. 2

**»Vse je puno,
srce, duša in
glava«**

STR. 5

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 16. aprila 2015 ☀ Leto XXV, št. 16

Skupen šolski dan dvojezičnega poučevanja

Na dvojezičnih osnovnih šolah v Prekmurju in Porabju že drugo leto poteka projekt z naslovom *»Dvig jezikovnih kompetenc pedagoških delavcev v jeziku manjšin v dvojezičnih vzgojno-izobraževalnih zavodih Prekmurja in Porabja«*, delno financiran iz Evropske unije, natančneje iz Evropskega socialnega sklada, in Ministrstva RS za izobraževanje, znanost in šport. Ena od številnih vsebin projekta je tudi dejavnost z naslovom *»Skupen šolski dan dvojezičnega poučevanja za porabske in prekmurske dvojezične šole«*, ki se je odvijala 27. marca 2015 na vseh štirih dvojezičnih osnovnih šolah v Prekmurju (DOŠ I Lendava, DOŠ Genterovci, DOŠ Dobrovnik in DOŠ Prosenjakovci). V sklopu programa so se vsi učenci in učitelji obeh porabskih dvojezičnih osnovnih šol (Dvojezična osnovna šola in vrtec Števanovci; Dvojezična osnovna šola Jožefa Košiča Gornji Senik) vključili v pouk po razredih na prekmurskih dvojezičnih osnovnih šolah. Skupen šolski dan se je izvajal na vseh štirih dvojezičnih osnovnih šolah. Učenci prvih petih razredov obeh dvojezičnih osnovnih šol iz Porabja so se vključili v izvajanje pouka na Dvojezični osnovni šoli I Lendava, učenci višjih razredov porabskih šol pa so bili pri dvojezičnem pouku na ostalih treh dvojezičnih

Števanovski osmošolci in učiteljica Barbara Nagy in Kristof Tompa s prosenjakovskimi učenci

Pri likovni vzgoji v genterovski šoli, v ospredju Attila Kovács, vodja projekta, in Valerija Perger, koordinatorica za porabski del projekta

osnovnih šolah (DOŠ Genterovci, DOŠ Dobrovnik in DOŠ Prosenjakovci). Povsod so bile ure kot tudi spremljevalni programi predstavitev šol in dejavnosti skrbno pri-

pravljene. Čutili smo zavzetost in predanost tako vodstev šol kot učiteljev temu, kar delajo; naučiti učence čim več in čim bolj, ohranjati in razvijati narodnostno materinščino

učitelji spoznavali, kako se lahko integrirano poučuje jezik in tehnika ali geografija in matematika, na dobrovniški šoli sem pokukala k skupni zgodovini in matematiki. V Genterovcih so števanovski učenci z domačimi spoznavali zanimivo e-gradivo za pouk zgodovine, pri likovni vzgoji pa so seniški učenci pridno izdelovali predmete iz žice. Na lendavski dvojezični šoli so ta šolski dan preživljali učenci in učitelji nižjih razredov porabskih šol; ob srečanju so mi predvsem najmlajši povedali, da je bilo zelo lepo.

S tem načinom pristopa k spoznavanju dvojezičnega poučevanja v Prekmurju bi lahko poleg učiteljev svoje izkušnje izmenjali tudi učenci dvojezičnih šol; seveda pa je en sam dan premalo, toda izvrsten poskus nečesa novega, kar se lahko razvije v stalno prakso, če bi bila na razpolago finančna sredstva, predvsem pa želja in volja sodelujočih. To je ena od dodanih vrednosti projekta, namreč večja izmenjava dobrih praks med učitelji in večje povezovanje dvojezičnih šol v Prekmurju in Porabju. Upamo lahko le, da odlični projekt, ki se bo izteklo koncem tekočega šolskega leta, ni bil zadnji, saj bi za porabske šole to pomenilo ukinitve vseh slovenskih dejavnosti, trenutno financiranih iz projekta. O tem pa kdaj v prihodnje.

Valerija Perger

- vse to pa početi na sodoben in privlačen način - so glavni cilji učiteljev, ki nimajo težav z ohranjanjem lastne materinščine, ker v tem poskušajo biti učencem vzor vseh pomenov, ne le v učilnicah. Kljub lepim in vrhunsko opremljenim šolam se tudi v Prekmurju srečujejo z usihanjem narodnostne materinščine zunaj šolskega okolja, a položaj ni in ne more biti primerljiv s porabskim. H kvalitetnemu delu na področju ohranjanja jezika pri učencih pa v prekmurskih dvojezičnih šolah največ prispevajo dobri, zavzeti in vzorni učitelji. Obiskala sem vse štiri šole in poskusila dobiti bežen vtis; začela sem v Prosenjakovcih, kjer so porabski učenci in

PREKMURJE - PODOBA PANONSKE POKRAJINE

»Knjiga Prekmurje - podoba panonske pokrajine *povezuje razprave slovenskih in tujih znanstvenikov v zgodbo o Prekmurju. Raziskovalke in raziskovalci so s svojim preučevanjem zaobjeli prostornost in raznolikost te panonske pokrajine. Prehodnost in negotovost časa, v katerem živimo in delamo, pa sta prekinili nekatere načrte za prihodnost,*« je v uvodu v knjigo zapisala njena urednica dr. Maja Godina Golija. Uvodničarka je ob vsebinskem poudarku napovedala tudi negotovo usodo edine znanstvenoraziskovalne ustanove v Pomurju. Vsaj tako zdaj kaže, da ZRC SAZU, ki ga vodi dr. Oto Luthar, nima denarja za delovanje raziskovalne postaje ob domačiji pokojnega dr. Vaneka Šiftarja na Petanjcih, odprte oktobra 2008, čeprav se raziskovalke lahko pohvalijo z nadpovprečnimi raziskovalnimi, publicističnimi in organizacijskimi rezultati, med katere spada tudi knjiga *Prekmurje - podoba panonske pokrajine*. Predstojnica Raziskovalne postaje Petanjci je Maja Godina Golija, prvi raziskovalki, prav tako od začetka, sta bili, zdaj že doktorici Ivanka Huber in Klavdija Sedar.

Knjiga Prekmurje - podoba panonske pokrajine je zbornik z istoimenskega simpozija jeseni leta 2013 na Petanjcih, na katerem je sodelovalo osemnajst referentk in referentov z osemnajstimi referati, med njimi tudi etnologinja Marija Kozar Mukič iz Sombotela in Gleb Pilipenko, z Inštituta za slavistiko Ruske akademije znanosti iz Moskve, Porabja se dotika tudi razprava Rebeke Kunej Etnološko raziskovanje Prekmurja in Porabja: Preko Mure - Preko oceana. Razprave tematsko segajo od obravnav folklornih, etnoloških in socialnih značilnosti do naravnih

danosti Prekmurja. S prehodi iz ene tematike v drugo se poglavja povezujejo s pisano podobo panonske pokrajine. »Ta

Dr. Maja Godina Golija, urednica zbornika *Prekmurje - podoba panonske pokrajine*

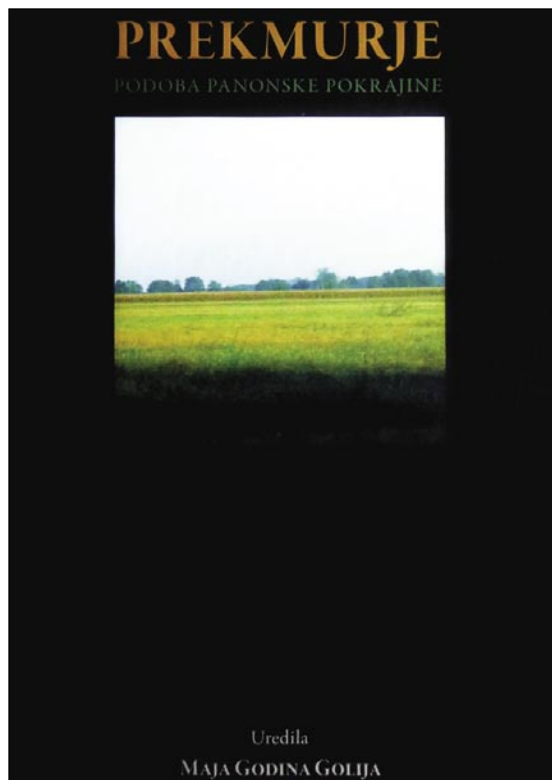
ostaja, žal, nekoliko okrnjena in ne do konca izrisana. Okoliščine, ki so v zadnjem letu globoko posegle v delovanje postaje, so prekinile načrtovano delo in pripravo srečanj raziskovalcev, na katerih bi osvetlili življenje drugih skupnosti v Prekmurju (predvsem madžarske in romske) in delo pomembnih prekmurskih osebnosti,« ocenjuje nezavidljiv finančni položaj raziskovalne postaje predstojnica, Maja Godina Golija, sicer izredna profesorica in znanstvena svetnica.

Vsebina knjige je razdeljena na tri obsežnejše razdelke. Prvi predstavlja bogato kulturno podobo pokrajine, ki se zaradi odmaknjenosti in zgodovinskih dejavnikov razlikuje od večine slovenskega ozemlja. Tu so prikazane tudi folklorne značilnosti, ki nazorno osvetlijo posebnost in drugačnost pesemskega in plesnega

izročila Prekmurja. Življenje Prekmurcev, stoletja povezano s težkim delom na zemlji, sezonskim in izseljevanjem,

ubesedenim v literaturi prekmurskih avtorjev.

Razprave v drugem razdelku osvetljujejo zgodovinsko in socialno podobo Prekmurja - od najstarejših obdobij poselitve

tega panonskega prostora do oblikovanja narodnostnih in verskih skupnosti ter njihovega skupnega sožitja v pokrajini. Pestrost in številčnost skupnosti sta pomembni značilnosti Prekmurja in njegove cerkvene, upravne in lokalne ureditve. Tretji sklop obravnava prekmursko pokrajino. V

razpravi o gozdni vegetaciji v Prekmurju je orisana zelo raznolika in mestoma dobro ohranjena vegetacija neposredno ob reki Muri in na gričevnatem svetu Goričkega, o čemer pričata tudi dve razglašeni območji Natura 2000 v Prekmurju, ki sta pomembno zatočišče flore, favne in habitatnih tipov, med njimi tudi gozdov.

Prehrana v Prekmurju in Porabju, je tekst Marije Kozar Mukič, v katerem poudarja, da so Prekmurje in Porabje ter Stražna krajina (Őrség) geografsko del panonske regije, kar določa poljedelstvo in živinorejo ter s tem tudi prehrano. »Slovensko in madžarsko prebivalstvo pripravlja iz istih surovin podobne jedi, lahko pa jih popestri s svojimi specialitetami ali z drugačnim načinom priprave in uživanja. Skupni so na primer: bučno olje, zelje in krompirjevi žganci...«, zapiše Marija Kozar Mukič in podrobneje predstavi nekatere juhe, prikuhe in enolončnice, kaše, žgance in zlivanke (šterc) in močnate ter mesne jedi. »Značilnost zgodnjih etnokoreoloških raziskav na Slovenskem je usmerjenost na obrobje. Takšni območji sta bili tudi Prekmurje in Porabje,« začne Rebeka Kunej referat *Etnokoreološko*

raziskovanje Prekmurja in Porabja; Preko Mure-preko oceana. V razpravi predstavlja vsebine Preko Mure - snemanje na magnetofonski trak; Preko oceana - snemanje na gramofonsko ploščo in zapiše podatek, da segajo začetki raziskovanja slovenskih ljudskih plesov v Prekmurju

in Porabju v leto 1938, v čas, ko je v Beltincih raziskoval France Marolt. »Najstarejši posnetki slovenskega ljudskega petja so prav iz Prekmurja in so domnevno nastali že konec 19. stoletja, vendar pa je bila ljudska instrumentalna glasba tega območja dokumentirana šele leta 1955.«

Razprava, ki sklene knjigo, obravnava estetski pomen prekmurske krajine »katere primer je jugovzhodno Gorčko«.

S prekmursko postajo ZRC SAZU na Petanjcih vseskozi odlično sodeluje Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija (tudi pokojni dr. Vanek Šiftar, na katerega domačiji je postaja, ni bil »le« profesor ustavnega prava, ampak je proučeval številna druga področja družbenega dogajanja, od življenja Romov do književnosti in se, kot eden redkih, če ne edini v Sloveniji, zavzemal za sodelovanje s Porabskimi Slovenci, s Slovenci na avstrijskem Štajerskem in Hrvati na Gradiščanskem, če omenim le nekaj njegovih interesnih in raziskovalnih področij), zato fundaciji ni vseeno, kako bo s postajo in raziskovanjem v bodoče. V imenu fundacije je Marjan Šiftar na predstavitvi v soboški Pokrajinski in študijski knjižnici poudaril, da ne bo mogel nihče mimo znanstvenih in strokovnih spoznanj, zapisanih v zborniku, ko bo proučeval Pomurje, zato se zastavljeno delo mora nadaljevati z domačimi in gostujočimi strokovnjaki. Velika škoda bo, če se mladi strokovnjaki ne bodo mogli vrniti k začetemu raziskovalnemu delu.

Kakšna bo usoda raziskovalne postaje na Petanjcih, bomo za eno prihodnjih številok Porabja povprašali direktorja ZRC SAZU dr. Oto Lutharja v Ljubljani.

Ernest Ružič

LUDVIK VREČIČ, PRVI PREKMURSKI AKADEMSKI SLIKAR

Življenjska pot v današnjem času že dokaj poznanega prekmurskega slikarja Ludvika Vrečiča je sicer kratka, a slikarsko intenzivno obarvana. Njegova likovna dela so odsev njegove življenjske poti in so nastajala v njemu lastnem ustvarjalnem svetu. Rodil se je aprila leta 1900 v Skakovcih pri Cankovi, kjer ga je že v otroških letih na domačiji vedno znova očaralo vzhajajoče in zahajajoče sonce. Oče Štefan in mati Judita sta bila lastnika manjšega posestva, ki pa sta ga zaradi zadolženosti težko vzdrževala, saj sta že pred Ludvikom imela dva otroke. Osnovno šolo je Ludvik obiskoval v Strukovcih in v Muski Soboti, v tem obdobju pa je že izrazil svoj risarski talent, saj mu je uspelo narisati skoraj vse, kar je videl. Ker sta bila starša zavedna evangeličana, sta si nadvse želela, da bi Ludvik študiral teologijo. Zato sta jima takratni soboški evangeličanski duhovnik Štefan Kovač in nadučitelj Franc Ruža svetovala, naj se njun sin vpiše na evangeličansko licejsko gimnazijo v Sopronu. Tam je Ludvik leta 1916 svoje šolanje uspešno končal in se nadalje vpisal na trgovsko šolo v Zalaegerszegu, kjer je dve leti kasneje tudi maturiral.

Leta 1918 je bil Ludvik Vrečič vpoklican k vojakom v Veszprém. Po služenju obveznega vojaškega roka je zaradi težkih gmotnih razmer ostal še nekaj časa pri plačani vojski v Szombathelyu. Ko pa so se razmere po letu dni, po končani prvi svetovni vojni, nekoliko izboljšale, se je vrnil domov. Iz tega obdobja so ohranjene številne njegove risbe, pasteli in prva olja na platnu. Na vso moč pa si je želel nadaljevati študij. Možnosti v domovini so bile skromne in povrhu vsega je bilo v takratni Jugoslaviji zelo malo visokih šol. Zato se je odločil, ker je dobro obvladal madžarščino, za Budimpešto. Vpisal se je v višjo trgovsko šolo, kjer je ostal med letoma 1920 in 1921. Temu pa je sledil študij na Visoki slikarski šoli v Budimpešti (*Országos Magyar Királyi Képzőművészeti Főiskola*), kjer je diplomiral leta 1929. Omeniti je treba, da sta bila Vrečičeva profesorja tudi znana madžarska slikarja Rudnay Gyula in Réti István. Med študijem je dobil madžarsko državljanstvo, dva meseca je bil tudi vojak v Mariboru, kjer se je tedaj celo srečal z našim impresionističnim slikarjem Božidarjem Jakcem. Po končanem študiju leta 1929 je Vrečič dobil naziv profesor in

Avtoportret

akademski slikar. Hkrati je postal najstarejši predstavnik prve šolane generacije prekmurskih slikarjev, ki jo predstavljata še slikarja – lipovski Karel Jakob in lendavski Lajči Pandur ter rankovski kipar Franc Kühar.

Hiša

Po diplomi je Vrečič nekaj časa služboval kot profesor risanja na neki budimpeštanski gimnaziji, kasneje pa je delal kot svobodni umetnik. Imel je lasten atelje v Budimpešti, žal pa je bil ves čas v precejšnjih finančnih težavah, saj je veliko ustvarjal, a malo prodal. Posvetil se je študijskim potovanjem po Sloveniji; še posebej blizu so mu bili kraji Ljub-

ljana, Bled, Bohinj in Maribor. Prav tako je prepotoval velik del Srednje Evrope. A najraje se je vračal v rodne Skakovce, kjer je našel najljubšo motiviko za svojo umetniško izpoved. Tam je spoznal tudi življenje Romov iz sosednjih Krašč in Domajinec in tako naslikal veliko njihovih portretov ter domovanj.

Leta 1928 je Ludvik Vrečič prvič razstavil večje število svojih del v Jakopičevem paviljonu v Ljubljani. Sama razstava potrjuje Vrečičevo samozavestno držo, da je že v času pred diplomom na Visoki slikarski šoli v Budimpešti predstavil svoja dela likovni kritiki in širšemu slovenskemu občinstvu. To je bilo od njegovih začetkov leta 1916, ko je še obiskoval trgovsko šolo v Zalaegerszegu, pa do najnovejših, nastalih v letu 1928. Vrečič je z razstavo prvič predstavil slovenski javnosti svoje značilne pejsaže panonskega sveta, sončne vzhode in zahode, poglede na vasi, ciganske motive in kmetske značilnosti življenja te severovzhodne slovenske pokrajine. Vendar pa njegova dela takrat niso bila pravilno razumljena. Vse je ostalo na nivoju »neke preprostosti«, kar pa je

predstavljalo nekaj novega oz. »drugačnega« za ljubljanske meščane. Ne le njegovo šolanje na Madžarskem, kjer so ob poudarkih na realizmu bili prisotni še dodatki na ekspresiji, temveč predvsem dejstvo, da je prihajal iz okolja brez likovne tradicije, se je Vrečičevo slikarstvo zadržalo zgolj na ravni realistične likovne govornice.

Šele 30. leta 20. stoletja pomenijo za Vrečiča zrelo obdobje njegovega slikarskega ustvarjanja. Prav ta čas velja za njegov prispevek k uvajanju ekspresionističnih (*izrazitih, močnih*) likovnih prvin. Te opazimo v njegovih portretih in prvinsko občutenih krajinskih motivih. Kar pa se tiče njegovih likovnih tem, le-te izražajo močno čustveno dovtetnost do življenja,

Pokrajina

do ljudi, do prekmurskih šeg in običajev, narave, kmečkega življenja in do evangeličanske vere. Omenjeno namreč potrjujejo nešteti motivi prekmurskega človeka, goričke pokrajine in cerkva. Prav on nam je znal upodobiti skrajno osebno doživetje domače prekmurske zemlje. Domača pokrajina se je globoko vtisnila v njegov čustveni svet in je tako skozi njegovo likovno potezo silovito privrela na dan. O tem so spregovorile tudi njegove intenzivne barve, kot so rdeča, oranžna, rjava, zelena in modra. Te je slikar doživljal kot lastno razpoloženje ob srečanju z rodno grudo, ki je bilo enkrat otožno in tesnobno, drugič spet spokojno in osamljeno. Njegova značilnost je upodabljanje težkih in temačnih oblakov, ki napovedujejo nevihto, kot da bi s tem želel sporočiti svoje lastno stanje duha.

Najvišjo umetniško raven pa je Vrečič dosegel v portretnem slikarstvu. Rad je slikal svoje najbližje – očeta, mater, brata, sestro in ostalo sorodstvo, veliko pa je ustvarjal po naročilih. Portreti predstavljajo umetniško najbolj dovršen izraz njegove ustvarjalnosti. Nastali so v razponu od akademskega realizma do barvnega ekspresionizma. V njih je mogoče zaznati slikarske sposobnosti opazovanja in

izražanja ustvarjalca in realen obraz ter duh portretiranca.

Ludvik Vrečič predstavlja danes največjo avtoriteto med prekmurskimi slikarji 20. stoletja, saj je bil v svojem ustvarjanju povsem izoblikovana osebnost. Njegova likovna dela so izredno cenjena tako v strokovnih krogih kot med ljubitelji umetnosti. Kljub razpetosti med dvema narodoma, slovenskim

in madžarskim, je v sebi združeval visoko mero strpnosti in razumevanja do obeh, kar je dokazal s svojimi razstavami med leti 1928 in 1944. Med tem je še razstavljal v Benetkah, v Budimpešti, med vojno pa tudi z

ostalimi prekmurskimi umetniki, Jakobom, Pandurjem in Küharjem. Sicer je ustvarjal še na mnogih likovnih kolonijah na Madžarskem. Njegov močan ponos, da je slikar, ga je ves čas motiviral, kljub težkemu materialnemu položaju v času 2. svet. vojne, ko je vladala svetovna ekonomska kriza in so temu botrovale negotove družbenopolitične razmere. Imel je še načrte razstavljeti, kar pa mu je na žalost preprečila mnogo prezgodnja tragična smrt.

Ludvik Vrečič je umrl po koncu druge svetovne vojne, leta 1945, ko se je sprl z ruskim vojakom na vlaku v Monorju in le-ta ga je nato ustrelil. Njegov poslednji dom je na pokopališču Monor na Madžarskem.

Vrečiču je bila po slovesu iz tega sveta posvečena biografija, saj je le tako omogočen najboljši vpogled v razvoj in vrednotenje njegovega umetniškega dela. Spominska razstava ob 100. obletnici njegovega rojstva je bila na ogled v soboškem Pokrajinskem muzeju, prenesena pa v ljubljansko Mestno galerijo in mariborsko Umetnostno galerijo. V njegovem rojstnem kraju pa spominja nanj doprsni spomenik, ki je delo akad. kiparke Irene Čuk.

Mojca Polona Vaupotič

OD SLOVENIJE...

Volitve, ki so Slovenijo popeljale v samostojnost

V Cankarjevem domu je potekala slavnostna prireditev ob 25. obletnici prvih svobodnih večstrankarskih volitev. 8. aprila 1990 so bile namreč v Sloveniji prve demokratične večstrankarske volitve, na katerih so volivci izbirali predsednika in člane Predsedstva Republike Slovenije, delegate družbenopolitičnega zbora in delegate zbora občin tridomne Skupščine Republike Slovenije. Predsednik republike Borut Pahor je poudaril, da ima dragocenost in slavnost prvih večstrankarskih volitev leta 1990 vsaj trojni značaj. »Prvič, vzpostavile so demokracijo. Drugič, omogočile so pogoje za ustanovitev lastne države in njeno povezovanje v združeno Evropo po lastni volji. In tretjič, bile so konstitutivnega pomena za narodno spravo,« je dejal predsednik republike. Na volilni dan je svoj glas oddalo skoraj 84 odstotkov volivcev in za družbenopolitični zbor Skupščine Republike Slovenije največ mandatov (47) podelilo Demosu, med posameznimi strankami pa ZKS-ju-SDP-ju (14). Izvoljeni so bili tudi štirje člani predsedstva Slovenije: Ciril Zlobec (Socialistična zveza Slovenije); Matjaž Kmecl (ZKS-SDP), Dušan Plut (Zeleni Slovenije), Ivan Oman (Slovenska kmečka zveza). Med kandidati za predsednika predsedstva je 44,4 odstotka glasov dobil Milan Kučan, sledil mu je Jože Pučnik (26,6 odstotka), Ivan Kramberger (18,5 odstotka) in Marko Demšar (10,4 odstotka). V drugem krogu volitev 22. aprila je nato zmagal Kučan z 58,6 odstotka glasov.

Slovenski vojaki padli v zasedo

Slovenski vojaki, ki delujejo v mirovni operaciji Združenih narodov v Libanonu (Unifil), so padli v zasedo, neznana arabska milica pa jim je iz oklepnih avtomobilov vzela računalnik. Incident se je zgodil med redno patroljo enote na jugu Libanona. Vpletenih je bilo osem vojakov iz mariborske 72. brigade, do streljanja pa ni prišlo.

Velka sobota, vüzenski pondejlek v Andovcaj

Zdaj že več kak petdvajsti lejt je tauma, ka smo po dugi lejtaj v Andovci najprvin ogenj vužgali na velko soboto. Tau je pa zato bilau, ka ladjeni prejšnje generacije so zanikoj valaun bili, pa se je ta stara

V gauški smo vsekli süji lejs

Plameni andovskega ognja so visko segali

šega že skorok cejlak pozabila v Andovci. Za volo tauga smo si te mi, gda smo že malo zrasli, tak zmislili, ka ohranimo kresovanje na velko soboto. Sprvoga so tej ognji samo taši mali bili, dapa od leta do leta so vekši gratali, pa ranč tak je več lidi prišlo k ognji. Tistoga reda smo še nej meli »štüka«, samo s taši malimi škatülami smo strejlali, v šteraj je farba bila. Sledkar je že vsakši z duma šunko prineso pa tisto smo sküjali. Nikdar ne pozabim, kak so nam sline tekle, gda smo go rezali, pa smo kumaj čakali, aj že gnauk konec baude meši, pa go leko kau-

štamo. Najvekša problema je zato vsigdar tau bila, sto de neso šunko svečat, zato ka šteri smo delali, nejsmo meli časa pa nej volé dvej vöre stati v cerkvi. Kak nas je več bilau pri ognji, tak smo vekši ogenj

meli pa več drv smo mogli vküpzvoziti, ka je nej bilau malo delo. Tak je tau bilau letos tö, v soboto predpodnevom z dvöma traktoroma smo se vozili po guščaj pa smo iskali süje bore, tope, breze pa hrastovi smolak, s šterim fejest dobro leko podažiga. Tau je letos nej bilau žmetno delo, zato ka lajnski viher je dosta drejv vözobrnö.

Kak največkrat, zdaj sem šunko tö dja gordjau küjat. Leko bi pravli, ka k taumi nej trbej dosta pameti, dapa tau je zato nej

Na vüzenski pondejlek smo šli na pohod

tak leko delo. Zato ka gda sem plin (gáz) vužgo pod piskrom, nejssem znau, kak de tau vrelo za pau ali za edno vöre. Te čas sem dja na Gorenji Senik mogo titi kak vsakšo leto po krpit, dapa malo so mi noge zato trepetele, ka da me doma čakalo. Leko ka šunka že brez vode ostala, ali tau se tö ma zgoditi, ka sirauva ostane, če nede vrejla. Dapa baug je pomagö, pa tak dobro se je sküjala, kak če bi stoj cejli čas tam pri špajerti stau.

Večer v ausmoj vöri smo ogenj vužgali, zato ka te je že konec meše bilau pa lüstvo se je že tö začnilo zbirati. Kak vsigdar, s štükom se je tö samo potejm začnilo strejlati, ka je letos fejest dobro šlau. Tašo

Šunka je bila rejsan žmana

ešče vejn ranč nej bilau, ka vsakšo paut se je posrečilo strliti, leko povejm, ka ranč zapravti smo nej mogli, kakoli smo delali. Gda smo tisto fajm meko šunko vse podjeli, stera se je sama küjala cejli zadvečerek, z domanjim hrenom pa djajci, te smo ešče malo pili pa pripovejdali, kak je tau vsigdar šega bila, pa gda je zadnji vaudjeu tö vövgasno, te smo mi tö domau odišli. Mogli smo vöpočinjeni, friški biti, zato ka vü-

zemski pondejlek smo trenerali za romanje do Triglava. Tau je letos prvo paut bilau, zavolo tauga smo samo petnajset kilomejtrov šli, pa nej

Z možnarom so strejlali mlajši tö

po asfalti, liki prejk po goškaj. Iz Andovec smo štartali pa prejk števanovske gošče smo

šli najprvin do trej ramov (háromház), kak so Montiski bili doma. Leko bi pravli, ka tau je zemla, štera se nikan ne drži, nej k Sakalovcom pa nej k Števanovcom. Tam se zdaj več niške ne drži, samo eden lese- ni križ stoji pa iz tauga leko vejmo, ka je gnauksvejta tam lüstvo živelo. Od tec smo tada- le šli dola po grabi pa kak smo prišli k Žlaban, tam smo edno vretino najšli. Tau vretino tak zovejo ka Sakalovska vretina, s te vretine smo se dobro napili, pa tak smo se te potistim nazaj domau napautili.

Karči Holec

Tanja Buzeti je eno leto vandrivala po svejti

»Vse je puno, srce, duša in glava«

Tau, ka bi vse doma njau pa odišo za neka cajta po svejti, senja dosta lidi. Samo malo je takši, ka té svoje senje tüdi spunijo. Tanja Buzeti in Černelavec, stera že par lejt živi na Vaneči na Goričkom, se je odlaučila, ka si té svoje senje tüdi spuni. »Moj celi žitek je eno veliko potovanje. Gda sam študerala in sam tüdi delala za mednarodno študentsko organizacijo, sam začnla vandrivati po svejti. Odkrila sam, ka mam posebno veselje te, gda delam in se družim z lidami iz različni kultur, steri svoje probleme rešavlejo ovak kak mi,« povej Buzetijova, stera je svoje enoletno potüvanje po svejti planejrila že te, gda je nekaj cajta živela v Belgiji, gé je spoznala dosta lidi s celjoga sveta.

»Ge sam rada tam, tüdi pri deli, gé trbej neka na noge postaviti, gda pa stvari že dejo, pa dem tadale in si raj drugo delo ziščem. In tak sam že kak študentka bila v enom tali Afrike in Azije, pa tüdi po Evropi, in sam spoznala delo mednarodnih organizacij. Nazaj domau v Prekmurje sam prišla 2002. leta. Te, gda sam dobila delo na Zavodi za zdravstveno varstvo v Murski Soboti, sam pravla, ka mi morajo takšo delo dati, ka de vezano globalno, na svejt in Evropo, ka ge ovak nemo zdržala. Tau moje delo je bilou te rejsan vezano na Svetovno zdravstveno organizacijo. In te, gda sam začnla brođiti, ka bi šla po svejti, sam škela povezati svoje delo in vandrivanje. S poznanci, stere sam spoznala prejk Svetovne zdravstvene organizacije, san se zgučala, ka smo na moji pauti najšli takše projekte, gé sam ge s svojim znanjom leko pomagala,« raztolmači vandrošica, stera brođi, ka dosta lidi pravi, ka bi šli za duže

cajta po svejti, samo ka tau ne morejo zavolo penez: »Pravla mo, ka me je tau koštalo neka takšoga, kak en avto, takši srednje velki. Tau pa mislim, ka je nej tak fejst dosta.« Prekmurka je na svojoj

Tanja Buzeti je eno leto vandrivala po svejti

pauti največ cajta, šest mesecov, preživela v Južni Ameriki, gé se je njeno vandrivanje tüdi začnilo. Tam je najprva dosta

Prekmurka se je na Galapagosi družila tüdi z več kak stau let starimi želvami

cajta namenila tüdi tomi, ka se navči španjolsko. »Vsakši den sam se po pet vör včila toga gezika in leko povejm, ka sam po peti kednaj že dosta znala. Mejla sam leranco, ka je samo mené včila. Pauleg toga sam živela pri enoj familiji, pri steroy sam se tö dosta navčila. Prvi keden je šlau malo žmetno, te pa vsakši den baukše. Mislim, ka je dostakrat problem

v tom, ka se lidgé bojijo gučati en gezik, če mislijo, ka ga ne gučijo perfektno. Ne smejš biti nesrani, ka te se ne moreš navčiti gezika,« pravi sogovornica, stera je v tom tali sveta dosta lejpoga vidla, pauleg toga pa je v Braziliji pomagala padaškinji, stera je te bila namestnica ministrice za zdravje, gda so probali na nauvo postaviti zdravstveni sistem v tistom tali toga rosaga, gé živejo domorodci ob reki Amazonki.

Dosta cajta je v Južni Ameriki, gé sta jo en kračiči tau poti v Peruji, Boliviji in Čili spremlala tüdi brat in padaškinja iz Slovenije, preživela v viski bregaj: »Dosta kondicije sam si nabrala, ka sam dosta v brege üšla. Rejsan je lejpa ta narava v tej Andaj, steri se vlečejo vse od Ekva-

dora do Čila. Na pauti sam srečavala dosta sebi podobnih lidi, starij od 20 pa do 70 lejt, iz različni rosagov. Naša sküpnna strast je bilou vandrivanje.« Na pauti proti Aziji se je stavila na Samoi, rosagi, steri leži na tre otokaj, ma pa okauli 200 gezero lidi: »Tam so palme, plavozeleno morje, leko povem, ka rejsan raj na zemli. Čüčenje maš, ka samo ške eno

stubo gor staupiš, pa si že v nebesaj. Vse majo, vse njim zraste, cejlo leto je toplo in skor ne nücajo ramov, zatau majo samo streje pa viske stebre. Zvüna spiš, dva metra vkraj pa je maurdje. Te skor ne moreš razmeti, ka majo v tom raji lidgé telko problemov. Tü sam zatau malo pomagala, ka so glij te gor postavlali agencijo za promocijo zdravja.«

Prek Filipinov je Tanja Buzeti paut dale odpelala do Vietnama, Kambodže in Laosa, sfalilo pa ji je cajta za Tajsko. »Vietnam je tak kulturno bogati, ka če deš od severa do juga, je en mesec premalo. Gda sam prišla v Kambodžo, sam se mogla za nekaj dni staviti v eni mali ribiški vesnici, ka sam počivala. Tüdi Laos mi je šau trnok pod kaužo. Nej je ške tak fejst turističen, lidgé pa so umirjeni in te pistijo na meri,« pove sogovornica, stera je v Afriki dosta cajta preživela tak, ka je v Zimbabveji pomagala organizacijam, stere pomagajo srmakom, ka bi njim baukše šlo v njihovom žitki. V glavnom varaši Harareji je ženske včila, kak bi si leko peneze prislüžile z odavanjom tistoga, ka pripauvajo v gračenki.

»V enom leti se dosta vsega zgodi. Če si doma, se obrneš, gda pa je tak, ka pogosti prmeniš okolje, spoznaš dosta nauvi lidi, prideš domau kak drugi človek. Na takši pauti maš tüdi več cajta za sebe, ka leko premišlavleš, ka sploj škeš v življenji, ka se pitaš, zakoj se telko sekeriš in živceraš za tau pa ovo in vidiš, ka po sveti lidge z dosta menje včasi dosta bole srečno živejo kak mi. Pauleg toga vidiš, ka se moreš vsaki telko časa staviti, ka ne moreš naprej. Nücaš, ka premišliš, ka si vse doživo in vido. Vse je puno, srce, duša in glava,« je ške povedala Tanja Buzeti.

Silva Eöry

... DO MADŽARSKE

Madžarsko je lani zapustilo za 50 odstotkov več ljudi kot leto prej

Po podatkih Centralnega statističnega urada je lani zapustilo Madžarsko 1,5-krat več ljudi kot leto prej in skoraj 6,5-krat toliko kot leta 2009. Gre za gospodarske migrante, ki nameravajo ostati v tujini najmanj eno leto ali več. Lansko število migrantov je bilo 31.500, 44 odstotkov le-teh je mlajših od 30 let, 77 odstotkov še ni dopolnilo svojih 40 let. Državo torej večinoma zapuščajo mladi ljudje, večinoma moški, 54 odstotkov le-teh je neporočenih.

Sodelavci Centralnega statističnega urada so mnenja, da njihovi podatki niso točni, kajti precej migrantov svojega odhoda ne prijavi, čeprav je to obvezno. To potrjujejo tudi podatki tujih držav o sprejetih migrantih, ki so višji, kot kažejo madžarske statistike. Po teh podatkih in podatkih Eurostata približno 300 tisoč Madžarov dela in živi v tujih državah, predvsem v Avstriji, Nemčiji in Združenem kraljestvu.

Izjava o premoženjskem stanju obvezna in javna tudi za družinske člane?

Nacionalna volilna komisija je odobrila referendumsko vprašanje civilnih organizacij, ki se nanaša na premoženjsko stanje poslancev in politikov. Če bi referendum uspel, bi bile javne tudi izjave o premoženjskem stanju družinskih članov politikov, ki živijo z njimi v istem gospodinjstvu. Izjavo morajo družinski člani izpolniti že sedaj, toda vpogled vanjo imajo le člani komisije za imuniteto, če poteka zoper politika kakšen postopek, ki je povezan z njegovim premoženjem. Bogatenje nekaterih politikov, ki ni v sorazmerju z njihovimi dohodki, oziroma primeri, ko politiki kupijo luksuzno stanovanje in ga prepíšejo na ime mladoletnega otroka ali svoje žene (torej ga v lastni izjavi o premoženjskem stanju ne napišejo), so spodbudili civilno sfero, da je dala pobudo za referendum.

NAČRT PROGRAMOV

Zveze Slovencev na Madžarskem za leto 2015
A Magyarországi Szlovének Szövetsége 2015. évi programterve

april - maj

Slovenski filmski klub za mlade in odrasle v Porabju

Szlovén film klub fiataloknak és felnőtteknek.

10. april

Otvoritev razstave HARANGLÁB, ZVONIK, HOLZGLUCKENTURM v Slovenskem domu

Kiállítás megnyitó a Szlovének Házában.

11. april

Filmski popoldan v Slovenskem domu: ogled filma Življenje kot v filmu

Szlovén ifjúsági film megtekintése a Szlovének Házában.

17. april

Predavanje Andreje Rustja o Amiših

Andreja Rustja előadása az amisokról

25.-26. april

Porabski večer (folklorni, literarni, pevski) na Reki na Hrvaškem

Rába-vidéki szlovének kulturális estje a Rijeka-i (Fiume Horvátország) szlovéneknél.

29. april

Seja predsedstva Zveze Slovencev na Madžarskem

A Magyarországi Szlovének Szövetsége Elnökségének ülése

7. maj

Gledališka predstava z naslovom Kje je nosek! v izvedbi gledališča Ku-Kuc za vrtce Monošter, Sakalovci in Dolnji Senik v Slovenskem domu v Monoštru

Szlovén animációs színdarab a Rába-vidéki szlovén óvodások részére - Szentgotthárd, Szakonyfalú, Alsószőlő - a Szlovének Házában.

8. maj

Ogled dokumentarnega filma o »mejnem pasu« v Slovenskem domu

Erdélyi János A nyomsvon című dokumentumfilm bemutatója.

15. maj

Otvoritev likovne razstave Draga Medveda v Slovenskem domu

Drago Medved képzőművész kiállításának megnyitója a Szlovének Házában.

22. maj

Volilni občni zbor ZSM v Slovenskem domu v Monoštru

A MSZSZ választó közgyűlése a Szlovének Házában Szentgotthárdon.

23. maj

Prekmurski večer z gastronomijo in degustacijo vin

Muravidéki est ételbemutatóval és borkostolással.

... maj ali september

Predavanje o gobah, nabiranje in priprava gob pri Porabski domačiji v Andovcih; predavanje bo imel Slavko Šerod, predsednik Gobar-

skega društva Lisička Maribor

Slavko Šerod a maribori gombász egyesület elnökének előadása a gombákról, majd gombaszedés és ízletes ételek elkészítése gombákból.

7. junij

Jubilejni koncert Komornega zborra ZSM Monošter ob 10-letnici delovanja v Slovenskem domu v Monoštru

MSZSZ szentgotthárdi kamarakórusának 10. jubileumi koncertje a Szlovének Házában Szentgotthárdon.

...junij

Sodelovanje Športnega društva Slovenska ves na mednarodni prireditvi 39. Srečanje mladih slovenskih športnikov iz obmejnih dežel v Sloveniji

39. Nemzetközi Ifjúsági Sporttalálkozó Szlovéniában, közreműködik a rábatótfalui SE ifjúsági futballcsapata.

20.-21. junij

46. Tabor slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični, ki se ga bo udeležil MePZ Avgust Pavel Gornji Senik

46. Nemzetközi Szlovén Éneklő Tábor Šentviden, amelyen a MSZSZ felsőszőlőnői Pável Ágoston Vegyeskara 43. alkalommal vesz részt.

.... junij

Odkritje spominske plošče porabskim deportirancem v sodelovanju z Inštitutom za narodnostna vprašanja (Katarina Munda Hirnök) v Monoštru

Emléktábla avatása a Hortobágyra kitelepített Rábavidéki szlovének emlékére Szentgotthárdon.

27. junij

Mladinski program z naslovom Jedi iz krušne peči; zvečer zabavni program v Hiši jabolk na Gornjem Seniku

Ifjúsági program Kemencés ételek címmel, este szórakoztató program az Almalakban Felsőszőlőnőkön.

18. julij

Srečanje Porabskih Slovencev - Porabski dan v Andovcih

Rába-menti Szlovén Nap Orfaluban.

8.-15. avgust

14. mednarodna likovna kolonija v Monoštru

14. Nemzetközi Művésztelep a Szlovének Házában Szentgotthárdon.

22. avgust

30. obletnica Folklorne skupine ZSM Gornji Senik

MSZSZ felsőszőlőnői néptáncsoportjának 30 éves jubileumi műsora.

.... avgust

45. Mednarodna likovna kolonija mladih iz Slovenije, Avstrije, Itali-

je, Hrvaške in Porabja v Avstriji

45. Nemzetközi gyermek rajztábor Ausztriában szlovéniai, ausztriai, olaszországi, horvátországi és Rába-vidéki szlovén általános iskolások részére. szeptember-október-november

Tečaj slovenskega jezika v Slovenskem domu (tedensko)

Szlovén nyelvtanfolyam a Szlovének Házában.

september

Mednarodni kolesarski maraton v soorganizaciji ŠDK Monošter

Nemzetközi kerékpártúra a szentgotthárdi Sportkerékpár Egyesület közreműködésével.

... september

Seja predsedstva Zveze Slovencev na Madžarskem

A Magyarországi Szlovének Szövetsége Elnökségének ülése

17. október

II. Vrajža nauč v Andovcih v soorganizaciji PKTD Andovci

Szellemek éjszaka Orfaluban a RSZKTE társszervezésében.

...november

Otvoritev razstave ustvarjalcev XIV. Mednarodne likovne kolonije v Monoštru; izdaja kataloga

XIV. Nemzetközi művésztelep alkotásainak kiállítása a Szlovének Házában Szentgotthárdon. Katalógus megjelentetése.

... november

Seja predsedstva Zveze Slovencev na Madžarskem

A Magyarországi Szlovének Szövetsége Elnökségének ülése

7. november

Proslava ob 25-letnici delovanja Zveze Slovencev na Madžarskem in časopisa Porabje v Monoštru

Ünnepi megemlékezés a MSZSZ és a Porabje újság 25 éves fennállása alkalmából.

4. december

Miklavž obiše porabske malčke v vtrcu

Mikulás járás a Rába-vidéki óvodákban.

16. december

Otvoritev likovne razstave v spomin na 10. obletnico smrti Jožeta Vilda v Slovenskem domu v Monoštru

Jože Vild halálának 10. évfordulója emlékére kiállítás szervezése a Szlovének Házában Szentgotthárdon.

december

Božični koncerti

Karácsonyi koncertek

ZSM si pridržuje pravico do sprememb načrtovanih programov/A programterv változtatási jogát fenntartjuk.

Gyöngyi Bajzek,
sekretarka Zveze Slovencev
na Madžarskem

Zakoj, zakoj?

Kak je mali Peter gučati začno, so se za njegove stariše začnole nebeske nevoule. Njegva prva rejč je nej bila »mama« ali pa »ata«.

Nej, sploj nej! Njegva prva rejč, ka go je vedo vöprajti, je bila »zakoj«. Pa je vsigdar škeu za svoj »zakoj« nazaj dobiti tö, »zatoga volo«. Depa stariša vsigdar ne vejta tak povedati, kak bi mali Peter tou škeu čüti.

Mrzlo pa vrouče

Mali Peter trno rad pomore svojim ati pri deli. Zvekšoga bole zaplejče, kak pa dela, depa dun volo ma. Ranč nje mi nej trbej prajti, aj dé pomagat. Kak se ata gene, tak je mali Peter že skrak njega gé.

»Kama déva,« šké mali Peter znati pa vedeti, ka ta z atom delala.

»Tavö po drva deva,« ga ata primle za drouvno rokou.

»Zakoj,« mali Peter ne more ovak, kak pa ka ato pita.

»Peter,« ata mora znouva tumačiti. »Vej pa vejš, ka drva za küriti mamö. Z njimi se segrejavamo. Vej pa tou dun vejš?«

»Zakoj?«

»Peter, ka spitavaš,« ata že drva v košar klade.

»Vej pa, zakoj se trbej segrejavati?«

»Peter, vej pa tou vsikši vej. Segrejavati se trbej, ka nam nede mrzlo,« ata drva že nut v ram nese.

»Zakoj?«

Ata košar na pragi doj deje. Gleda koulak sebe, iške, kak aj tou sinej povej. Kak njemi aj tou od mrzloga pa od toploga vrejmena tapovej.

»Peter, pogledni! V naši krajini pa eške nindrik indrik mamö toplo pa mrzlo vrejmen. Gda je toplo gé, se nam nej trbej segrejavati, ka nas vrejmen segrejavle. Gda pa je mrzlo gé, se moramo sami segrejavati. Razmejš,« ata šké košar zdignoti. »Tak malo razmej, depa zakoj?«

»Vej sam ti pa že povedo,« ata košar nazaj doj deje. »Gnoux nas vrejmen segrejavle, drgouč pa se sami segrejavemo. Zdaj mo mi s tejm drvami sami sebe segrejavli. Škem prajti, drva do gorela, mi mo pa na

toplom sejdli.«

»Zakoj,« mali Peter eške ne vej vse tisto, ka šké vedeti.

Ata več nema rejči. Pun košar z drvami nut nese. Tam v künji je nut v lado sklada. Mali Peter je že vcejlak skrak njega. Eške un sam eno poleno nut v lado deje.

»Ata, zakoj je gé vrejmen mrzlo ali pa toplo?«

»Zatoga volo, ka je gnoux zima, drgouč pa je leto, zmejs pa eške sprtolejt pa gesen. Na, tak, zdaj pa vse vejš,« ata lado skrak peči doj zapre.

»Zakoj? Škem prajti, zakoj je nej vrejmen vsigdar toplo gé,« si mali Peter doj na lado sede.

»Tou se boš pa v šouli včiu,« kuj k atinoj nevouli mama stane.

»Zakoj kuman v šouli. Ge škem zdaj o tejn vse znati,« mali Peter že gor na ladi stodji, samo aj se vidi, kak je un že velki gé.

Ata pa mama se skrak njega na lado sejdeta. Vsikši sidi na ednom kraji, mali Peter pa stodji zmejs med njima dvöma. Gledata eden drugoga, znouva Petra gledata pa tak tadale pa tak naprej. Mama rejč napej vzeme.

»Peter, müva z atom tö vse ne vejva, ne pouniva vse tou, ka je na svejti gé. Niške ne vej, ka vse se godi koulak nas. Eni znajo več, drugi pounijo menje. Depa ti boš gnoux svejta vedo skur vse. Po tejm nama ti povejš, zakoj je gnoux mrzlo, drgouč pa je bole toplo gé.«

Mali Peter je že skur pito. »Z« se njemi je že zadgno v lampaj, »akoj« pa je nej vöprišlo. Na veliko srečo svoji starišov, na veliko brodi, kak de gnoux svejta.

Miki Roš

Pismo iz Sobote

Horoskopi pa eške vse drugo

Bole so ovakši časi, ka je živemo, lidge vse več škejo vedeti o tejm, ka vse ji v življenji eške čaka. Takšni lidi, steri tou vejo ali pa sploj ne vejo delati, je vse več pa vse več. Ponüvajo se nam na teveni, prejk radiona, v novinaj, leko prejk mobija, SMS-a pa eške prejk interneta ranč tak. Pa, ka si nete brodili, kak sam ranč ge tisti, steri od toga nika neške čüti. Nej, sploj nej! Ranč ovak! Pomalék sam cejli nouri grato na vse té ženske pa moške, steri od mojga žitka več vejo prajti kak pa ge sam. Depa kak sam obodo s tejm delom, tou pa je nika vcejlak drugoga.

Najprva sam na teveni gledö nikšno žensko. Že nin za tri minute se mi je povidlo, kak je tou nikšna ovakša ženska. Vse je vejdlä, gezik njoj je šou kak dobro namazani motor. Zovém go, zovém go, aj ge tö na red pridem. Na, nin za pou vöre nekaj telefon gor zdigne. Povej mi, aj malo počakam, ka brž na red pridem. Čakam, čakam eške skur pou vöre, depa po tejm je tista ženska na teveni svoje delo zgotouvila. Na, nika nede z moje sreče, nika nemo zvedo, kak si moram svoj žitek tadale ravnati. Depa nin za deset minutov SMS dobim. Tista ženska mi je napisala, aj njoj nazaj napišem, ka škem zvedeti. Nejsam dugo brodo. Kak najbolje brž sam njoj napiso, aj mi vöovadi, stere numere moram vöokroužiti, če škem na lotoni velke pejneze dobiti. Kumam sam zgotouvo, sam numere doubö. Depa nej numere od lotona, numere od njenoga računa, kama aj 150 evronov gor dejem pa de una po tejm vse napravla, ka mo srečen tö brezi pejnez. Vrag baddji, sam si pravo, ti namé ne boš za norca mejla. Tak sam isko tadale. Sam škeu ziskati nekšno drugo žensko ali pa moškoga, ka mi rejsan kaj čednoga od mene povej pa od moje sreče. Tak sam prejk

interneta najšo nekšnoga moškoga, steri 99,99 % vse vej od človeka povedati. Ranč njemi ga nej trbej videti, nej se srečati z njim. Un tü leko vse ovak naredi kak pa drugi. Šou sam v akcijo. Sedem se za računalnik. Pišem od sebe pa eške tou, ka vse škém od sebe zvedeti. Nej ena, nej dva, mi moški že nazaj piše. Tak mi napiše, ka un ne more vse nagnoux obrediti. Oba vküper va tou po falataj delala. Dobro, si brodim, aj bou po falataj, samo aj se mi vse vküper na srečo obrné. Možakar mi je že včasín po tejm napiso, kak mi na mojo pout nikšna ženska pride. Nikšna ženska, zavolo stere se mi cejli žitek koulak obrne. Pa eške tou mi je napiso, kak mi zvezde kažejo nika vcejlak svekloga na toj pouti. Pitam ga, ka bi tou sveklo aj bilou, un mi nazaj napiše, kak mi tou drgouč vöovadi. Dobro, si pravim! Tou sveklo dun nika vcejlak lejpo-ga pa veseloga znamenüje. Tak sam šou v nouvi den do kraja optimističen. Dem po dvouri, na pout mi stane moje tašča Regina, trno čedna ženska. Vse sam blejdi grato. Tou je ta ženska, ka mi na pout stane? Vej pa una mi je tou

že zdavnik napravla pa mi je žitek rejsan koulak obrnoula. Tak me je strousilo od nevoule, ka sam na tisto svekline vcejlak tapozabo. Depa brž mi je na pamet prišla, gda se je oblisnolö, ka me je eden sumar z avtonom tavdaro. Dobro, ena potrejta rouka pa plava ouka je boukše kak pa kaj üjšoga. Tak doma na posteli ležim dneve pa dneve, kuj pa si obečavam, kak na takše lidi več ranč brodo nemo. Ja, ge sam rejsan nej brodo. So pa uni name brodili. Najprva sam račun od tiste ženske s televizije doubö. Za tisti telefon, ka sam šenki skur pou vöre čako pa eške za vse mobine, ka mi je una poslala pa eške za tistoga, ka sam njoj ga ge sam poslo. Vej pa mi doma za elektriko, vodou pa eške kaj drugo menje plačamo! Tak je una loto dobila, nej pa ge. Že za dva dneva eške eden račun pride. Leko si broдите, sto mi ga je poslo. Ja, tisti možakar z interneta! Na, pri tom računi sam gor prišo, kak sam si s tejm zdaj rejsan pamet küpo. Sam gor prišo, kak z našo srečo drugi pejneze slüžijo. Od mene več enoga filejra ne dobijo!

Miki

VABILO

Zveza Slovencev na Madžarskem Vas vljudno vabi na predavanje popotnice

ANDREJE RUSTJA,

z naslovom

ŽIVELA SEM MED AMIŠI,

ki bo (v petek) 17. aprila 2015, ob 16. uri

v Slovenskem domu v Monoštru.

Predavanje bo bogato ilustrirano z diapozitivi in povzeto tudi v madžarščini.

